

послѣ отъ всичкы-тѣ; всѣкый пріелъ по динарій, още и оныя, които дошли въ послѣдніа часть отъ деня. Оныя, които были дошли по-отрано, надѣяди ся да получаютъ повече, и кога видѣли, че и нимъ даватъ на равно съ другы-тѣ, почели да ропщѣтъ на господина, говореши: „тыя дойдохъ единъ часть прѣдъ захождане-то сълнечно, а ты ги равнишь съ насъ, които прѣнесохме всичкыя дневенъ трудъ и жегъ сълнечнѣ!“ Домакына-тѣ отговорилъ одному отъ нихъ: „пріятелю, азъ тебе не обидѣхъ. Не за единъ динарій ли си ся договорилъ съ мене? Вземи онова, что ти ся стои, и иди си. Азъ искамъ да дамъ и томува послѣднему толкосъ, колкото и тебѣ. Или азъ не сѣмъ властенъ да ся распорядявамъ со своя имоть? Или ты завиждашь на това, че сѣмъ добъръ?“

„Така и въ Царство небесно първы-тѣ ще бѣдѣтъ послѣдни, а послѣдни-тѣ първы. Много сѣ званы, но мало избраны.“

Съ тажъ притчѣ Иисусъ Христосъ такожде ны поучава, че въ какво и да было время въ живота ни, ако да ся покаемъ, Богъ всякога ще прииме наше-то покаяніе, и ще награди оныя грѣшници, които ся покажѣтъ, съ блаженство, което е уготовалъ за праведницы-тѣ. Но понеже не можемъ да бѣдемъ увѣрены ни въ еднѣ минутѣ отъ живота ни, то не трѣбва да отлагаме время за наше-то исправленіе, а всякога да бѣдемъ готовы да прѣдстанемъ на сѣдъ Божій.

ГЛАВА LVI.

8 Притча за лозіе-то.

Веднажъ като проповѣдалъ въ храма Іерусалимскый, Спаситель казалъ на Іудей-тѣ слѣдующѣ-тѣ притчѣ:

Единъ человекъ насадилъ лозіе, обградилъ го съ оградѣ, направилъ въ него точило (сир. линъ, гдѣто тѣпчатъ гроздіе-то и исцѣждатъ вино) и далъ го въ наемъ на работ-